

Ambardeea

Blacks

În liniștea ce știu că-ți aparține,
dictată de un ritm de menuet,
tu, să mă ierți că nu mă pot abține
și-o tulbur grav cu-al vorbelor afet.

Voi construi un tun din alegrete
și-ți voi trimite tot ce azi gândesc,
Obuzul meu de flori sa te îmbete
cu un parfum de tot ce e lumesc.

Voi atașa de flori a mea idee
să îți prezinte tot ce azi renegi,
să-ți amintească ție, Galatee,
că te-am clădit... de foc să mă dezlegi.

Îmi amintesc de un trecut ce arde
și radiază într-un mod ciudat,
de al tău drum născut fără placarde
să îți indice calea de urmat.

Aveai în față calea cunoscută
a lumii ce răzbate prin păcat,
Dar ți-a părut o cale prea bătută,
iar scopul ei-un munte dărâmat.

Tu ai ales poteca necălcată
de toți acei ce astăzi sunt aici:
Credința îți e mamă și ți-e tată
și vatra călduroasă cu prichici.

Încrezătoare, ai pășit pe ape
și ai făcut cu viața un pariu:
că infinitul îți va fi aproape,
iar cerul îți va fi doar azuriu.

Tu ai ales interna odisee:
pe marea fără margini navighezi
spre al tău vis străin de ambardee
și viața în credință o urmezi.

În simplitatea ta proverbială
te-ai cufundat cu-al vieții submarin
într-un ocean cuprins de îndoială

în căutarea unui foc divin.

Au nu pricepi că totul se rezumă
la lupta ce o dai interior?
Că vasele în porturi se adună
spre a-și găsi al vieții comandor?

L-ai decorat în portul de plecare
atât de sumbru la exterior!
Dar ai în tine spotul de splendoare
ce în trecut ți-a fost susținător.

Nu poți să negi puterea din motoare
ce freamătă în zeci de herghelii,
Dar o strunești prin cruci și închinare
la o credință fără de sosii.

L-ai îndrumat să-noate în derivă
spre simplitatea unui port anost
Și-ai inundat a timpului arhiva
să o distrugi ca și cum n-ar fi fost.

Eu îți respect alegerea făcută,
Dar barca mea legată e de mal,
cuprinsă de o frică nevăzută
de a urma parcursul tău regal.

Când vâslele în taină întretaie
suave amintiri ce se rotesc,
Te definesc a inimii zvăbaie
ca un etern totem marinăresc.

Azi îmi e dor de frageda secundă
când ai deschis cu valuri de splendori
acel trecut ce încă mă inundă
cu amintiri ce cad în ploi de sori.

Și nu reneg interna mea dorință
de-a regăsi, când vară iar va fi,
acea Marină plină de voință
ce viața s-o trăiască... iar va ști.